

GENEESKUNDIGE INLICHTINGEN OMTRENT MILITAIREN.

„In de eerste plaats moet nooit een attest worden gegeven, als degene, wien het moet worden overhandigd, er niet om heeft gevraagd”. Aldus de woorden van den heer PINKHOF. Ik zou hem willen vragen: ook, indien wij weten, dat ons attest misschien het eenige middel is om een patiënt te helpen? Men mag van een officier alles veronderstellen, evenals tegenwoordig van een ieder alles verondersteld kan worden, zelfs het meest onwaarschijnlijke. Een korte geschiedenis: doodarm gezin; eenige kostwinner onder de wapenen, andere zoon in hoogen graad lijder aan epilepsie; zeer nerveuze, niet sterke moeder, dochter in laatste tijdperk van longtuberculose, waarvan het einde binnen niet al te langen tijd te verwachten is. De kostwinner is dus de eenige, die de onvoldoende verpleging ten minste zoo goed mogelijk kan trachten aan te vullen. Na uitlegging van den toestand aan zijn kapitein krijgt hij 4 dagen verlof; terugkomende met een attest, wéér twee dagen; na een telegram van mij wéér 2 dagen, na een tweede telegram wéér twee; teruggaande met een uitvoerige verklaring mijnerzijds en toevoeging, dat een request aan den minister verzonden is, wéér zegge één allerlaatsten dag. De burgemeester der gemeente zegt, dat hij in dezen niets doen kan, dat kan de dokter het beste, schuift dus wat m. i. zijn plicht is van zich af; ook wat betreft het request aan den minister. Kan ik dan anders doen, dan dit voor hem opstellen en een geneeskundige verklaring er aan toevoegen in de hoop, dat dit dieptreurige gezin eindelijk uit dezen onhoudbaren toestand verlost wordt? Resumé: laten wij vooral geen algemeene voorschriften stellen, zoolang hiervan in verschillende gevallen de patiënten ook de dupe kunnen worden. Hierom mijn geval tegenover dat van collega KROVELD. Of moest ik ook wachten, totdat burgemeester, kapitein of minister om een advies zouden vragen?

Tenslotte: ik meende, dat voorschriften voor het verleenen van langdurig verlof of het verkrijgen van vrijstelling van dienst bestaan. Zou het niet goed zijn, hiervan burgemeesters en kapiteins op de hoogte te stellen, opdat zij belanghebbenden welwillend zullen kunnen inlichten, en de geneesheer niet langer tevens rechtskundig raadsman behoeft te zijn?

Raalte, 11 November 1914.

A. H. J. NORD.

Geen algemeene regel kan worden gegeven, die op alle gevallen van toepassing is. Dit behoeft ons niet te weerhouden van het zoeken naar gedragsregelen, die voor de gewone gevallen het meest wenschelijk zijn. In het geval van collega NORD zou ik hetzelfde hebben gedaan als hij. Zijn vraag aan het slot wil ik ook gaarne onderschrijven.

H. PINKHOF.

GEMOBILISEERDE STUDENTEN.

Onder dezen titel schreef prof. VAN RIJNBERK den 2den Nov. j. l. de gevoelens neer, die hij voor de z. i. „ongelukkige” studenten in de geneeskunde koesterde; tevens uitte hij daarbij de verwachting, dat het legerbestuur maatregelen zal treffen om die studenten in de universiteitssteden te verzamelen, om aldaar het hooger onderwijs te volgen. Slechts weinige dagen later deed een Kamerlid den minister van oorlog een dergelijk verzoek, maar van meer algemeene strekking nl.: om den militairen wat meer verloven toe te staan en daarbij een regeling te treffen, waarbij zooveel mogelijk rekening wordt gehouden met de maatschappelijke belangen van hen, die met de mobilisatie zijn onder de wapenen geroepen. Wie kent het vernietigende oordeel niet, door een gepensioneerd luitenant-generaal daarover uitgesproken? Zeer zeker brengen dergelijke vragen de regeering in een moeilijk parket. Worden zij toegestaan, dan herhalen zij zich tot in het eindelooze. Staat men ze de eene groep van miliciens toe en weigert men ze de andere, dan wekt zulks in hooge mate de ontevredenheid.

Maar zijn de bedoelde studenten wel zoo ongelukkig als de hoogleraar meent?